

фортепиано — като изразъ на противоположната на дотогавашната механика на цембалото и клави-хорда, — нова такава на Христофори (гл. Пиано).

Хамершмидт, Андреасъ — Hamerschmidt, Andreas — значите-

Хамершмидт Андреасъ

ленъ протестантски църковенъ компонистъ, род. 1612 въ Брюксъ (Чехия), умр. 29 авг. 1675 въ Цитау, органистъ въ Везенщайнъ и Фрайбергъ, и отъ 1739—въ Цитау. Църковнитъ творби на Х. сж написани съ лекота и сръчностъ, и въ единъ стилъ, близкъ на Щуцовия, но безъ неговата непосредностъ, глжбина и оригиналностъ на творчеството, — особено забележима въ „Диалозитъ“ на Х., написани въ италиянски концертенъ стилъ. Творби: духовни симфонии за 2 гласа съ инструменти, духовни мотетни концерти за 5—12 гласа — съ двойно continuo, духовни мадригали съ continuo, „Диалози или разговори между Бога и единъ вѣрващъ духъ“ въ два тома — I за 2—4 гласа съ continuo, II — за 4—7 гласа съ continuo, свѣтски оди, „Църковна и трапезна музика“ — духовни концерти, „Празднични — на покаяние, и благодарствени пѣсни“ — за 5 гласа и continuo, галиарди,

падуани, куранти, сарабанди и др. — за 5 инструмента съ continuo.

Хампелъ, Антонъ Йозефъ — Ham-pel, Anton Joseph — виртуозъ-хорнистъ, членъ на Дрезденската кралска капела (като какъвто е умрѣлъ 1771), — изобретателъ на тъй наречената „джга“ (нѣм. Stimmbögen), съ която се промѣня строя на хорната.

Ханзень, Емилъ Робертъ — (Hansen, Emil Robert — челистъ и компонистъ, род. 25 февр. 1860 въ Копенхагенъ, умр. 1926, ученикъ на Фр. Неруда и на Грюцмахеръ въ Дрезденъ, челистъ въ Копенхагенъ, и после въ Лайпцигъ (Гевандхаусъ), диригентъ и преподавателъ въ тамошната консерватория, презъ войната живѣлъ въ Дания, а отъ 1918 ржководилъ градския Симфониченъ оркестъръ въ Аархусъ (Ирландия), писалъ: една симфония, по единъ концертъ за пиано и за чело съ оркестъръ, увертюра „Федра“, по единъ струненъ квартетъ и клавирквинтетъ, опера „Женско глукство“ и др.

Ханслик, Едуардъ — Hanslick, Eduard — виденъ музикаленъ писателъ, критикъ и естетъ, род. 11 септ. 1825 въ Прга, умр. 6 авг. 1904 въ Виена, ученикъ на Томашекъ въ Прага, следъ свършване право (Dr jur.) въ Виена, билъ чиновникъ по финансовото ведомство въ Клагенфуртъ. Като студентъ е започналъ да пише, а следъ завръщането си въ Виена, продължава критическата си дейностъ, и въ скоро време си създава едно значително име и като музикаленъ естетъ. Излизането на неговата книга „Von musikalisch — Schö-nen“ (1854) — („За музикално прекрасното — приносъ за реви-зиране естетиката на тоновото изкуство“) е имала необикновено силенъ ефектъ, съ смѣлитъ си идеи — отричане на традиционното схващане на музиката като изкуство на чувствата, отричане поставянето на музикалната естетика върху общия метафизиченъ принципъ: естетиката на едно изкуство е естетика и на останалитъ — различни сж само техническитъ условия —, отричането на традиционното схващане, че чувствата съставлятъ изключителното съдържание на музиката, че тя има целъ и назначение да